

Leder: Op med humøret

Da vi her på redaktionen ligefrem bryster os af at være uaktuelle, har vi heller ikke nogen skruper over denne gang at gribe helt tilbage til januar måned og kommentere Per Juul Carlsens artikel i årets første *Ekko*-udgivelse (nr. 31). Her langer Per Juul Carlsen ud efter Hollywood i særdeleshed og amerikansk film i almindelighed anno 2000 til ca. 2005: De store blockbusters er lige så ringe som i de berygtede 1960'ere, og de mindre produktioner, eller det, Carlsen kalder mellemlaget, glimrer ligeledes ved deres manglende opfindsomhed. Carlsen efterlyser en idérigdom som den, der prægede amerikansk film i 1970'erne, hvor navne som Spielberg og Coppola satte dagsordenen.

Men Carlsens analyse kan i høj grad problematiseres. Lad os kort sammenligne nogle milepæle fra de to perioder: *Star Wars*-filmene er på stort set alle niveauer Peter Jacksons *Lord of the Rings*-trilogi (og *King Kong* for den sags skyld) underlegne, og den revitalisering af gangsterfilmen som Coppola stod for i 1970'erne, har unge instruktører som bl.a. Bryan Singer og Christopher Nolan forsøgt at tilføje superheltene i film som *X-Men* og *X2* (2000, 2003) og *Batman Returns* (2005). Ikke med samme held som Coppola måske, men mindre kan gøre det, og ovennævnte film har sammen med *Spiderman* og *Spiderman 2* (2002, 2004) tilført en træt og udbrændt genre nye vitaminer.

Hvad mellemlaget angår, så har man faktisk allerede i et par år omtalt den nuværende amerikanske Hollywood-talentmasse som *The New New Hollywood*, og kigger man på de navne, der gemmer sig bag betegnelsen, er der da heller ikke på denne front grund til bekymring. Jeg nævner i flæng: Christopher Nolan (*Memento*, *Insomnia*, *Batman Returns*), Darren Aranofsky, der efter *Requiem for a Dream* snart er klar med sin tredje film *The Fountain*, Wes Anderson (*The Royal Tenenbaums*, *The Life Aquatic*), Alexander Payne (*Election*, *Sideways*), Spike Jonze (*Being John Malkovich*, *Adaptation*), Sofia Coppola (*Lost in Translation*), Paul Thomas Anderson (*Magnolia*, *Punch Drunk Love*) og Richard Kelly (*Donnie Darko*, snart *Southland Tales*). Alle disse fremragende film er produceret inden for de sidste fem-seks år, og så har vi ikke en gang været omkring David O. Russell, franskmænden Michel Gondry, englænderen Paul Greengrass, Richard Linklater, David Gordon Green og Todd Haynes eller de lidt ældre onkler, David Fincher, Steven Soderbergh og George Clooney, der ud over selv at instruere har produceret en række af ovennævnte film.

Nu er *Ekko* et mediepædagogisk tidsskrift, og der skal nok være en folkeskole- eller gymnasielærer derude, der har nikket tilfreds og følt sig bekræftet i fornemmelsen af, at film nu var meget bedre i gamle dage. Det er der absolut ingen grund til. Per Juul Carlsen har selvfølgelig ret i, at der er produceret rigtig mange dårlige film gennem de sidste fem år, men det er på den anden side ikke anderledes end tidligere. Glem ikke, at vi i de førromtalte 1970'ere blev begavet med *Airport* (1970), *The Towering Inferno* (1974) og *King Kong* (1976).

Så op med humøret både til Per Juul Carlsen (Der dog ser lys forude i kraft af Hollywoods aktuelle politiske vækkelse) men også til de undervisere, der måtte dele hans sortsyn og desperat leder efter moderne, underholdende og udfordrende amerikansk filmkunst: Der er masser af film at gå i krig med, lad navnene herover være til inspiration.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(? Kb\)](#)

[|| forrige side](#) | [næste side ||](#)

16:9, april 2006, 4. årgang, nummer 16

3